Hadsereg romokból

Minden újrakezdés nehéz, és ez a megállapítás fokozottan igaz volt, amikor a rettenetes történelmi közelmúlttal rendelkező Németország ismét hadserege felépítésébe kezdett. Egyfelől szükségszerű volt, hogy egy modern államnak rendelkeznie kell megfelelő eszközökkel, hogy integritását megvédje.

Másfelől viszont szakítania kellett sötét múltjával, valamilyen (jelentős) szinten megtagadva azt. A két követelmény egymással szembement, hiszen a modern Németország egy korszerű és jól felszerelt hadsereget követelt meg, míg a világ többi része – nyilván jó okkal – elrettent az efféle törekvésektől, főleg nagyjából tíz évvel a második világháborút lezáró paktumok után.

Az akkor még fallal nem, de egyébként két részre osztott ország keleti részében ez a kérdés sok morális hullámot nem vetett; a szovjetek odatelepítették a vörös hadsereget, és annyi. Pont erre, a nagyon is konkrét fenyegetésre válaszul a nyugat-németek sem halogathatták tovább a döntést, a hadseregüket újra kellett szervezni.

Az új **Bundeswehr** első 101 önkéntesét **1955. november 12**-én nevezték ki. Az alapítás ünnepsége persze meglehetősen visszafogott volt, az újonnan kinevezett katonák közül csak néhány ölthetett egyenruhát, a többiek fekete zakóikban esküdtek fel az NSZK-ra.

Ennek nyilván elsősorban szimbolikus jelentősége volt elsősorban – mint oly sok mindennek azóta is a nyugatnémet hadsereg kapcsán – de az is közrejátszott ebben, hogy még nem is állt elegendő egyenruha az új szervezet rendelkezésére. És még csak a ruháknál tartottak, az egyéb felszereléseket még nem is igazán vették számba – ámbár ismerek olyan sereget (voltam ott sorkatona) – ami a

ruházkodásnál nem is igazán lépett tovább.

A Wehrmacht megadását követően **1945. május 8**-án a szövetségesek létrehozták a három zónát Németországban, és ugyanazzal a mozdulattal demilitarizálták is azokat. Mivel a német fegyvergyárakat is leépítették (illetve elhordták), így az újonnan alakult szervezetnek külföldről kellett fegyvereket vásárolnia, illetve nemegyszer visszavásárolnia a korábban odakerült eszközöket.

Ilyen volt például a Wehrmacht egyik legelterjedtebb könnyű géppuskája, az **MG 42** (Maschinengewehr 42) is, melyből a második világháború időszakában 400.000 készült. A német leszerelés után a szövetségesek gyorsan feltöltötték a készleteiket a megmaradt fegyverekből, így az MG-kből is.

Ezeket például a franciák meglehetősen hatékonyan vették be az indokínai gyarmati háborúikban, a németek is jórészt tőlük, illetve a norvégoktól szerezték be (vissza) a fegyverek nagy részét.

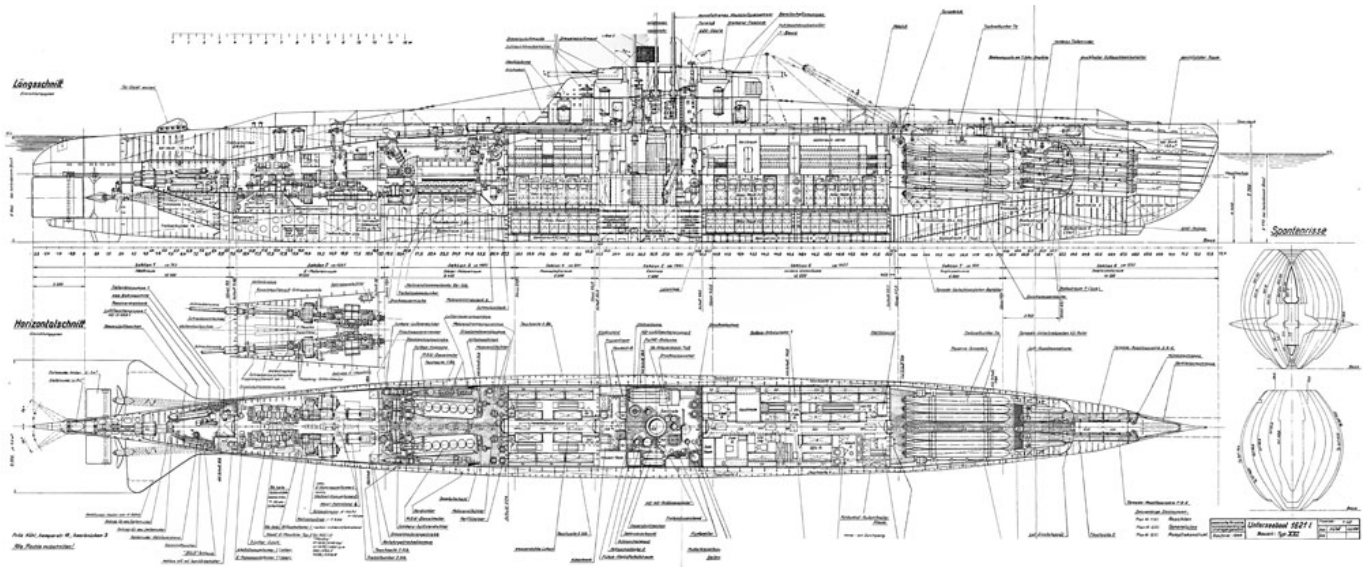
A harckocsik esetén is nyilván szó sem lehetett a rossz emlékű világháborús eszközökről (például a tigrisről), így a Bonn-nak jól jött az amerikaiak 1955-ös haderő-reformja, melynek során az új M–48-as Patton-t vezették hadrendbe, így a régebbi, **M–47**-es modellből szerelkezett fel a Bundeswehr.

Az egyik legkritikusabb fegyvernem az új Bundeswehr számára a tengeralattjáró volt. A második világháború talán leghírhedtebb flottáját a **Kriegsmarine** állította ki, így aztán az új német tengeralattjárók kapcsán merült fel a legtöbb kétség. A szövetségesek ezt a problémát úgy oldották meg, hogy egyszerűen nem adtak tengeralattjárót a németeknek, és abból indultak ki, hogy nekik a háború után úgy sem maradt egy sem.

Tévedtek.

Az U–2540

Az U–2540 tengeralattjáró a második világháború legvégén került megépítésre, és az addigi gyakorlati tapasztalatok alapján egészen új konstrukció volt a korábbi típusokhoz képest. A hajó a dízel-elektromos hajtását kritikus helyzetekben egy **Walter-turbina** váltotta ki.

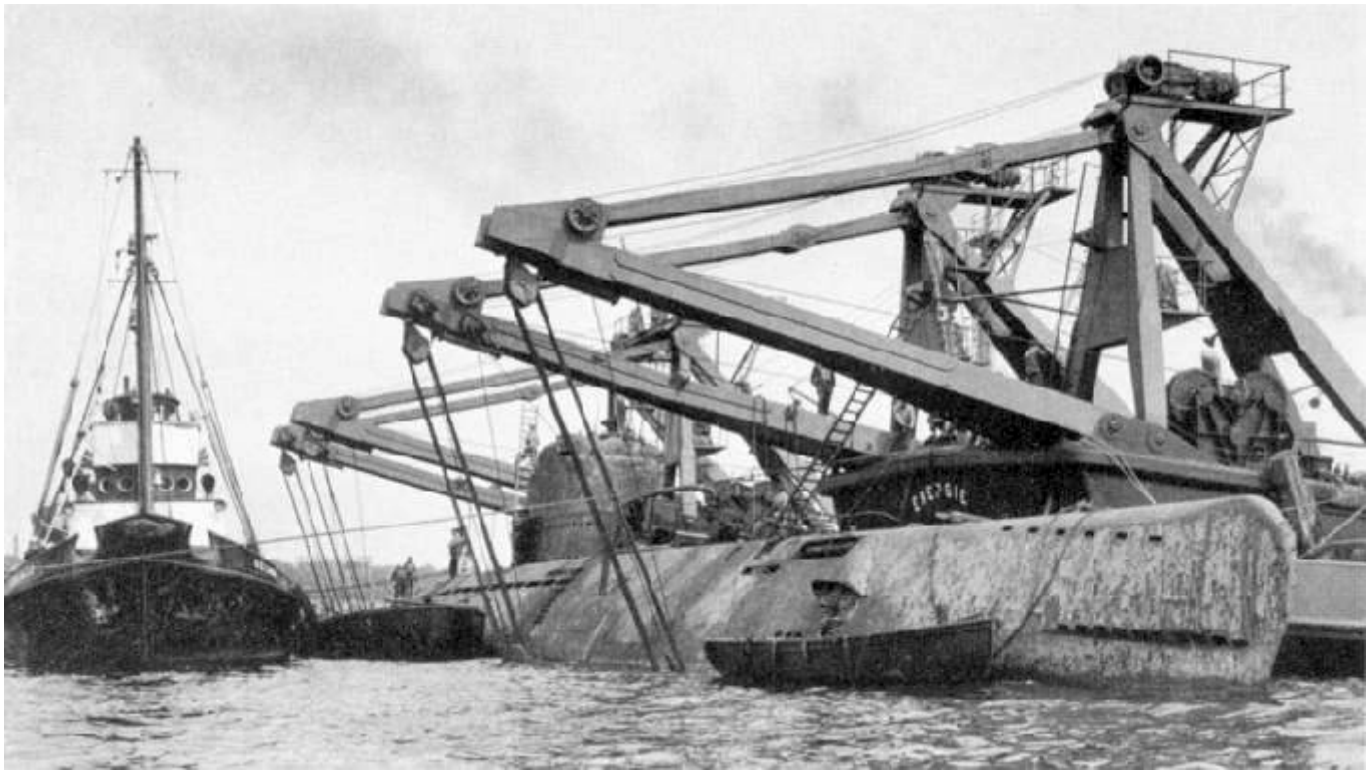

A hajó-osztály új konstrukciójának és újszerű hajtásának köszönhetően a szövetségeseknek rendesen meggyűlt a bajuk ezekkel a hajókkal. Valódi bevetésen nem is vett részt, mivel a háború végén állandósult üzemanyaghiány a tengeralattjáró-flottát sújtotta leginkább.

Végül az U–2540 1945. május 3-án (öt nappal a háború vége előtt) a saját személyzete süllyesztette el Flensburg közelében.

> **A Walter-turbina működése** Az eljárást 1936-ban fejlesztették ki, kifejezetten tengeralattjárók számára. A berendezés egy reaktorból, égőkamrából, szeparátorból és gőzturbinából áll – nem egy egyszerű konstrukció. Az elsődleges üzemanyag hidrogén-peroxid először a reaktorba kerül, ahol reagálva a porózus szerkezetű kálium-permanganát vagy mangán-dioxid (mangán (IV)-oxid) katalizátorral magas hőmérsékletű (550-600 °C-os) vízgőz és oxigén keletkezik belőle. Az égéskamrában ebbe az elegybe kerül beporlasztásra a másodlagos üzemanyag – többnyire dízel – és kerül elégetésre. Az égéstérbe további vizet is porlasztanak, így az ott létrejövő 2000 fokon az egész elegy forró gőzzé alakul, ami a turbinára kerül. A gőztermelés volumene egy ilyen berendezéssel 35-40 t/h, ami egy 5,5 MW-os (7500 LE) (villamos) kimenő-teljesítmény elérésére is elegendő lehet. A szeparátorban a turbinalapátok kavitációjának megelőzésére szolgáló ciklon-leválasztók találhatók, amik a nem gőznemű komponenseket választják le a turbinára menő gőzről.

1957-ben a hamburgi tengerimentő-egységek (gyakorlatilag titokban) a tengeralattjárót kiemelték a tengerfenékről, és kiel-i Howaldtswerke hajójavító műhelybe vontatták. A hajót – meg nem erősített szóbeszéd szerint – a legénysége még az elsüllyesztése előtt *„előkészítette”* és egy homokpadra *„fektették le”* viszonylag sekély vízbe, így a helyreállítása sem tartott sokáig.

A tengeralattjáró dízelmotorját kicserélték, és két,12 hengeres (MTU dízel-) motorral helyettesítették, a Walter-turbináját felújították, és a hajó fedélzeti rendszereit is modernizálták. A hajót 1958-ban **Wilhelm Bauer** néven a **Bundesmarine** (A Bundeswehr tengerészete, ami szintén újonnan alakult) kötelékébe sorozták be a (U-Boot-Klasse) **206 sorozat** kísérleti egységeként. A hajót ezek után hivatalosan kiképzőhajóként és a további fejlesztésekhez kísérleti hajóként alkalmazták.

1980-ban egy rombolóval való ütközését követően kisorozták. A hajó napjainkban kiállítási tárgyként a bremerhaveni Múzeumkikötőben látogatható.

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05

Források

thevintagenews.com: The cutting edge U-boat was scuttled in 1945 was raised in 1957 & returned to service
Wikipedia: Wilhelm Bauer (Schiff, 1945)
Wikipedia: M48 Patton
Welt.de: Mit diesem Waffen-Schrott startete die Bundeswehr
Wikipedia: Walter-Antrieb

történelem, német, múzeum, elveszett, hajózás, tengeralattjáró, érdekes történet, átépítés, hidegháború, 2018, Németország, Bundeswehr, Bundesmarine, Kriegsmarine, Bremerhaven, MG 42, M-47 Patton, U–2540, Flensburg, Walter-turbina, Wilhelm Bauer

Bejegyzésmegtekintések száma: 162

From:
https://mail.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
https://mail.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:hadsereg_romokbol

Last update: **2026/08/20 19:32**